

שלום לך, צבי

ראיתי הבוקר את העיטורים ותעודות הכבוד שקיבלת בבחרותך, בגיל הצעיר, בעצם קיבלת מדליה ענקית של לב זהב למשפחה שלך – ילדיך ונכדיך וכל קרוביך יזכרו אותך בחסד, בחן, ברחמים – עכשיו כשנאספת למלכות שמיים – מצא שלוה ושקט – ותחבק את אבנר כמה שתמצא, כמה שתוכל – ותביט על משפחתך היפה – ממשיכה עם יפה בדרך החיים.

וכל העומדים כאן ימצאו נחמה בזיכרונות מילדות ועד בגרות – ועד זיקנה, עד כאן – באדמת אשדות, הבית שלך-שלנו.

יהי זכרך נצור ושמור לטוב.

היה שלום!

שרה'לה שרון

חמישים ושמונה שנים – זה הזמן בו היית וחיית עם יפה תבל"א – נולדו לכם – אמנון, רוח'לה ואלון – התווספו הנכדים – גדלו, בגרו וחלקם כבר פרשו כנפיים ועזבו את הקן.

חמישים ושמונה שנים של משפחה בחדר צנוע – מלא ריחות בישול ואפייה של יפה זוגתך – עם התמונות של הנכדים – עם נר הזיכרון והתמונה של אבנר – כמעט כבר שמונה שנים.

היית איש הגנה ולחמת ביחידת התובלה, במקביל לחיילים בבריגדה – אני עדיין זוכרת את מעיל העור החום, הקצר והכבד – שלך כנהג, אח"כ בחקלאות, בבנות, אחר כך שנים רבות במפעל בעמק – ב"ספן", בהערכה רבה קיבלו אותך והצטערו כשעזבת – עוד היית שנים גם בין כתלי מפעל "לוג" – אבל, בעיקר ראיתי אותך בשתי פנים – סבא נהדר ואבא של אמנון ואלון ושל רוח'לה גיסתי.

סבא שמתעניין במה שמתעניינים הנכדים, שמלווה אותם בחום גדול – שהיה גאה על כל אחד ואחת – ושמר על קשר בצנעה, בלי להציק – רק לאהוב, לחייך – וללחוש את סיפור המשפחה – משפחת פס=פז.

רוח'לה גיסתי היתה **הבת** – וזה התבטא בטיפול מסור וצמוד ותומך של רוח'לה עם כבוד גדול בתוך הבית של שאול ורוח'לה והילדים. כל פעם שנכנסת לבית שלה=שלהם הבטת באבנר – נאנחת ואחר כך בחיוך קטן ומוצנע שאלת לשלום הילדים, הנכדים.

צמודה צמודה היתה רוח'לה אליך – ואל יפה האמא = הסבתא שיודעת מה כל נכד אוהב, מה כל נכדה מבקשת.